

SEVİMLİ KONUKLAR

FINDIK

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2026

**SEVİMLİ KONUKLAR - 5
FINDIK**

Ellen Miles

Özgün adı: The Puppy Place-Buddy

ISBN: 978-605-188-826-2

© Ellen Miles, 2006

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı Aracılığı ile Scholastic Press'ten alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

Son okuma: Arzu Alan Savıcı

Grafik uygulama: Erbil Kargı

Baskı ve cilt: Deniz Matbaacılık

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Yayınevi Sertifika No: 49238

SEVİMLİ KONUKLAR

FINDIK

Çeviren
Anıl Ceren Altunkanat

BİRİNCİ BÖLÜM

Defne gönüllü çalıştığı hayvan barınağı Can Patiler'in kapısını itip açtı.

"Defne! Saat üç oldu mu yoksa?" Barınak müdürü, Duygu Hanım, yorgun ve şaşkın görünüyordu. "Bugün burada işimiz başımızdan aşkındı!"

"Aslında saat daha iki buçuk," dedi Defne. "Biraz erken geldim." Gönüllü defterine adını yazdı ve yeni isimlerin eklenip eklenmediğini görmek için beyaz yazı tahtasını kontrol etti. Köpekler için kullanılan kırmızı kalemle yazılmış ismi görünce, "Boza kim?" diye sordu. "Boza ve Ekibi ne demek?"

Barınağa yeni hayvanların gelişi hep heyecan veriyordu. Belki yeni köpeklerden birinin geçici ailesi

olurlardı! Defne, Can Patiler’de iki aydır gönüllü çalışıyordu. Her cumartesi, öğleden sonra buraya geliyordu. Köpeklerin, kedilerin ve onlarla ilgilenen insanların yanında olmaya bayılıyordu.

Can Patiler, yuva arayan hayvanlar için kurulmuş bir barınaktı. Bazı hayvanlar köy yollarında ya da otoparklarda bulunmuş kayıp hayvanlardı. Barınak çalışanları onların sahiplerini bulmak için çok uğraşıyordu. Bazı kedi ve köpekler ise bir yol kenarına ya da birilerinin kapısına terk edilmişti. Kimileri de sahiplerinin bırakmak zorunda kaldığı hayvancıklardı.

Duygu Hanım, yolu Can Patiler’le kesişen her hayvana en iyi yuvayı bulmak için elinden geleni yapıyordu. Ama kalıcı yuvalarını bulmayı beklerken hayvanların egzersize, sevgiye ve bakıma ihtiyacı oluyordu. İşte, gönüllüler burada devreye giriyordu. Yapılacak bir sürü iş vardı: Telefonlara

bakmak, kafesleri temizlemek, hayvanları beslemek, onlara banyo yaptırmak. Defne henüz dördüncü sınıfa gittiğinden bu işlerin hiçbirini yapmıyordu. Ona en iyi iş kalmıştı: Köpeklere egzersiz yaptırmak!

Defne köpeklere bayılıyordu. Onlarla oynamayı, onlar hakkında kitaplar okumayı, hikâyeler uydurmayı ve yeni şeyler öğrenmeyi çok seviyordu. O ve erkek kardeşi Çınar bir köpek sahibi olmayı dünyada her şeyden çok istiyordu. Bu konuda yıllardır annelerinin ve babalarının başının etini yiyorlardı. Babaları da köpekleri çok seviyordu ama anneleri kedilere daha düşküdü. Şimdilik anneleri de babaları da ailenin tam zamanlı bir köpeğe hazır olmadığı konusunda hemfikirdi.

Bunun nedeni kısmen Defne'nin diğer erkek kardeşi, Boncuk'tu (Gerçek ismi Ada'ydı ama o ismi kimse kullanmıyordu). Daha yeni yeni yürümeye

başlamıştı ve onu beladan uzak tutmak bütün ailenin enerjisini tüketiyordu. İşin komik yanı, Boncuk da köpeklere bayılıyordu. Köpekleri o kadar çok seviyordu ki *köpekmiş* gibi davranıyordu. Herkes yemeğe oturduğunda o etrafta emekliyor, ziyaretçilere havlıyor ve çocuk oyuncaklarından çok köpek oyuncaklarıyla oynuyordu.

Anneleri her zaman, "Boncuk sağ olsun, şimdilik başka köpeğe ihtiyacımız yok," diyordu. Boncuk'un gerçek köpekler gibi tüy dökmediğini, etrafı mahvetmediğini ya da ayakkabılarını kemirmediğini belirtmekten de geri durmuyordu.

Defne ve Çınar şimdilik evlerine misafir olan yavru köpeklerle yetinmek zorundaydı. Yavru köpeklerin geçici ailesi oluyor, onlara en uygun yuvayı bulana dek yavrularla ilgileniyorlardı. Şimdiye kadar dört yavru köpeğe evlerini açmışlardı.

İlk yavrunun adı Lokum'du. Bu neşeli *golden* yav-

rusunun esas sahiplerinin evi yanmıştı. Babaları Tuna Bey itfaiyeciydi. Yangını söndürdükten sonra minik Lokum'u eve getirmişti. Sonunda Lokum, ınar'ın hemen yan evde yaşayan en yakın arkadaşı Ege ve ailesi tarafından sahiplenilmışti. Lokum, Ege'nin ihtiyar köpeği Tarçın'a can yoldaşı olmuştu.

Ardından Kartopu gelmişti. Kartopu kabarık tüylü minik bir Batı *Highland* (Haylınd) beyaz teriyeriydi. Enerji doluydu ve çok baskın bir karakteri vardı. Ona da mkemmek bir yuva bulmuşlardı. Kartopu artık Firuze adında çok hoş bir hanımla yaşıyordu.

Peřinden Zeytin adında ciddi mi ciddi siyah bir labrador yavrusu gelmişti. Defne'nin yeni arkadaşı Melis'in yardımıyla ona da yuva bulmuşlardı. Zeytin, onu rehber köpek olmak üzere eğitecek bir ailenin yanındaydı.

Sonra ele avuca sıęmaz yavru, Afacan gelmiřti.

Afacan enerji dolu bir *Jack Russell* (Cek Rasıl) teriyeriydi. Afacan sıradan bir evde sıradan bir aileyle yaşaması için gereken davranışları bir türlü öğrenemiyordu. Sonunda Afacan bir at çiftliğinde kendine yuva bulmuştu. Burada “ev içi davranışları” öğrenmesi gerekmiyordu. Çiftlik onun gibi yaramaz bir yavru için mükemmel bir yuvaydı.

Defne, Çınar ve Boncuk bu yavru köpeklerin her birini çok sevmişti. Her birini sahiplenmeyi ummuşlardı. Ama yavruların kendilerine en uygun yuvalara kavuştuklarını biliyorlardı. Önemli olan da buydu.

En son bir yavru köpeğe bakmalarının üzerinden epey zaman geçmişti. İşte bu yüzden Defne, Can Patiler’de gönüllü olarak çalışmaya başlamıştı. Köpeklerle zaman geçirmeyi çok özlemişti!

Defne barınaktaki yeni köpek Boza’yla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Duygu Hanım’a, “Boza kız mı erkek mi?” diye sordu.